

Bembeke journal.

Jaargang nummer 15.

Editie 3.

1 oktober 2022

Hallo allemaal,

Daar zijn we weer, net bekomen van onze tocht naar het zuiden. Vorige week gaf ik aan dat we naar Limbe zouden gaan, om de “Graduation” van Yamikani bij te wonen.

Nou dat is een enerverend weekend geworden, Yamikani is opgevoed door zijn oma en woont ook samen met haar en zijn nichtje in een huis dat 8 jaar geleden door Jack van Uden is gefinancierd. Oma zou samen met haar zoon (een oom van Yamikani) met het openbaar vervoer naar de Graduation gaan. Bij ons vertrek op vrijdag kwamen we langs hun huis, waar oma en haar zoon op dat moment net samen achter op een brommertaxi stapten, om aan hun reis te beginnen. Zie je het al voor je? Oma met haar 78 jaar ingeklemd tussen haar zoon en de bestuurder van de brommer. Overigens zijn alle fietstaxi’s inmiddels vervangen door brommertaxi’s. Ook dat is vooruitgang. Maar dat terzijde.

Zaterdag vroeg uit de veren, want de ceremonie begon om 9 uur met een mis en we moesten nog een uur rijden (we dachten een hotel dicht bij de universiteit geboekt te hebben, maar dat bleek niet het geval, foutje van Google Maps). We kwamen om half negen aan en het was er al zo druk, dat we buiten het universiteitsterrein moesten parkeren en dan nog ruim een kilometer lopen. Overigens was er bij de afslag naar de universiteit al een opstopping, omdat zo’n vijftig verkopers iedereen een vracht veelkleurige plastic bloemen wilden aansmeren. Halverwege de wandeling zagen we een zuster die langs de kant naar ons stond te zwaaien. Dat lijkt zuster Teresa wel zei Ans, dat kan niet zei ik want die zit tegenwoordig in Lilongwe. Maar jawel hoor ze was het wel degelijk, ze kwam ook naar de ceremonie omdat enkele zusters van haar congregatie vandaag ook “gradueerden”. We liepen samen met haar verder naar het terrein waar de festiviteiten zouden plaatsvinden. Ongelooflijk zeg, op een terrein zo groot als een voetbalveld stonden 10 grote tenten in carrévorm, die allemaal uitzicht gaven op wat eerst het altaar en later het podium was.

Elke tent bood plaats aan zeker 250 personen en er waren tenten voor de geslaagden (ruim 1200 in aantal, omdat de ceremonie vanwege Corona enkele keren niet door had kunnen gaan), voor familieleden en voor genodigden.

Nou hier kwam het gezelschap van zuster Teresa, voor ons bofkonten, wel heel erg goed van pas, want wat bleek, om een beetje goede plek te hebben met goed zicht op het podium, had je een uitnodiging nodig die wij natuurlijk niet hadden, maar zuster Teresa wel.

Dus meeliftend op haar uitnodiging hadden we een VIP-plaats.

Geweldig zeg en dat als enige 3 blanken tussen minstens 3.000 Malawianen.

De mis begon prompt om negen uur en werd opgedragen door de aartsbisschop van Blantyre. Nou kennen wij in Nederland bij speciale gelegenheden wel een mis met drie "Heren", maar niet met tien zoals daar. Later bleek dat dit alleen was om op tien plaatsen de communie te kunnen uitreiken, wat gezien het grote aantal mensen wel nodig was, anders had de mis misschien nog wel langer geduurd dan de 2,5 uur die het nu duurde. Natuurlijk een mis met veel muziek en dansen en steeds de hele massa die prompt meebewoog op het ritme van de muziek. Een echte belevenis.

Na de mis een hele serie toespraken (gelukkig werden er voldoende flesjes water rondgedeeld) en uiteindelijk het belangrijkste te weten de uitreiking van de diploma's. Een verhaal apart.

De ruim 1200 geslaagden stelden zich op in een lange, lange rij en bij het afroepen van hun naam konden ze hun diploma afhalen.

Onvoorstelbaar, ze stonden allemaal op precies de goede plek in de rij en alle diploma's lagen klaar in de juiste volgorde. Knap hoor.

Rond 3 uur was het afgelopen, een bijzondere belevenis, maar wel heel lang en dat zonder pauze, maar we hadden het niet willen missen.

Na deze enerverende dag reden we zondagmorgen samen met Jack en Yamikani naar Thyolo, waar we die hebben gedropt bij een busstation, omdat zij met de minibus naar Mount Mulanje gingen om te gaan hiken.

Yamikani had zich hier perfect op voorbereid. Hij had alleen zijn zondagse pak met lakschoenen van de dag ervoor aan.

Zij moesten dus eerst nog even de markt op om een en ander te kopen.

Wij reden ondertussen door naar Molere, een klein plaatsje op een berg.

We gingen daar zuster Rose opzoeken, die we al heel lang kennen en die vorig jaar november een ernstig ongeluk had gekregen.

Molere kun je alleen bereiken via een 27 kilometer lange kronkelweg bergopwaarts. Een goed geasfalteerde weg overigens, dus dat is goed te doen.

Dat was overigens zo'n acht jaar geleden wel anders. Toen hebben we samen met Ad en Mieke die zelfde weg gereden, alleen was het toen 27 kilometer hobbelen en knotsen omdat het nog een zandweg was. Dat was nog eens echt afzien.

Het weerzien met zuster Rose was allerhartelijkst, we waren blij elkaar weer te zien. Het ging al wat beter met haar, ze had nu nog maar 1 arm volledig in het gips en vastgezet met veel plaatjes en schroeven.

Mens, mens wat heeft die afgezien zeg, na het ongeluk waren beide armen volledig ingepakt en gespakt. Ze kon toen echt helemaal niets, niet zelfstandig eten, wassen aankleden, noem maar op en dat 8 maanden lang. Gelukkig is haar zus 8 maanden bij haar komen wonen en heeft haar al die tijd verzorgd.

Geweldige thuiszorg hier in Malawi.

In de middag terug naar Blantyre naar "Sonkey Ball House".

Een huis in de vorm van een voetbal en dan 5 meter boven de grond. Te vergelijken met de paalwoningen in Helmond of de bolwoningen in Den Bosch.

Niet zo vreemd als je weet dat het huis gebouwd is door Jan Jaap Sonke, een Nederlandse architect die al 47 jaar in Malawi woont en (naar hij zelf vertelde) nog les heeft gehad van de professor die de paalwoningen ooit heeft ontworpen.

Hij woont zelf in het voetbalhuis en in de prachtig aangelegde tuin staan enkele chaletjes die ze verhuren. Een heerlijke plek om te verblijven.

We waren hier overigens terecht gekomen via Helene ter Haar, die hem kent.

In het chalet stond ook een grote koelkast, dus toen we boodschappen gingen doen dachten we kom laten we voor vanavond een paar lekkere biertjes meenemen.

Mooi niet dus. Toen we namelijk bij de kassa kwamen vroegen ze of we lege flesjes hadden ingeleverd en toen we vertelden dat dat niet het geval was, kregen we geen bier mee. Ook een manier om van de drank af te komen.

Op dinsdag terug naar Bembeke om ons gewone leventje weer op te pakken.

We waren overigens nog maar net thuis toen een kennis kwam vragen of we 2,50 euro voor hem konden wisselen.

Wat bleek, we hadden twee volle weekendtassen met voetbalkleding van Empelina aan de plaatselijke voetbalclub gegeven en bij het uitpakken had hij dat geld in een zijvak van een van de tassen gevonden. Hij liep met 2.500 Kwacha fluitend naar huis.

Dit weekend gaan we zagen, want dan zit de helft er weer op, maandag brengen we Jack naar het vliegveld en daarna moeten we het (als van ouds) weer met z'n tweeën zien te rooien.

Groeten allemaal van Ans en Wil.